

NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR

MIA SHERIDAN

ALLEEN

MAAR

ROMAN

JIJ

VOOR DE LEZERS VAN COLLEEN HOOVER

Alleen maar jij

*Dit boek is opgedragen aan Danita,
die haar eigen engel Gabriel heeft.*

*En aan iedereen in wie anderen geen
vertrouwen hebben.*

Mia Sheridan

Alleen maar jij

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verscheen van deze auteur bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Stilte

ISBN 9789401914215

ISBN e-book 9789401914222

NUR 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Most of all you*,

©2017 Mia Sheridan.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Grand Central Publishing, New York, in de Verenigde Staten.

All rights reserved / Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © Getty Images, 610468309

Vertaling Jeannet Dekker

Vormgeving binnenwerk studio-mol.com

www.miasheridan.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Proloog

Ellie

Ik had geen zin om te gaan. ‘Toe, mama, kan het niet morgen?’

Mama gaf niet meteen antwoord, maar ze streek haar blonde haar uit haar gezicht en veegde het zweet van haar voorhoofd en bovenlip. Haar wangen zagen weer rood van de koorts en haar groene ogen waren tegelijkertijd dof en glanzend, net als de plassen op het parkeerterrein van ons appartementencomplex na een regenbui. ‘We moeten wel, Ellie. Ik voel me vandaag goed genoeg en ik weet niet of dat morgen nog zo is.’

Ze zag er niet uit als iemand die zich ‘goed genoeg’ voelde. Zo erg had ik haar in geen weken gezien. Ze zag er zelfs nog beroerder uit dan toen ze dat vel papier op onze voordeur had zien hangen, in huilen was uitgebarsten en daarna drie dagen in bed was blijven liggen. Ze zag er zo ziek uit dat ik er bang van werd en ik wist niet wat ik moest doen.

Toen mevrouw Hollyfield nog onze buurvrouw was geweest, klopte ik soms bij haar aan voor hulp. Dan kwam ze kippensoep brengen en soms ook een doos ijslolly’s, en dan praatte ze op zachte, geruststellende toon tegen mama terwijl ik naar tekenfilms keek. Ik voelde me altijd beter na een bezoek van mevrouw Hollyfield en mama volgens mij ook.

Maar mevrouw Hollyfield was onze buurvrouw niet meer. Ze had iets gekregen wat een bloedprop heette en was op een witte brancard weggedragen.

Daarna kwamen jongere mensen die ik nog nooit eerder had gezien haar hele woning leeghalen. Toen ik ze ruzie hoorde maken over wie haar begrafenis moest betalen, begreep ik dat ze dood was. Mama bleef maar huilen en zei telkens: 'Wat moet ik nu doen? O god, wat moet ik nu beginnen?' Maar ik hilde niet, al wilde ik dat wel, want toen mama een keer bij de dokter had gezeten, had mevrouw Hollyfield me verteld dat je als een vogel naar de hemel vliegt als je doodgaat. Volgens haar was de hemel de allermooiste plek die je je kunt voorstellen, met straten die met goud waren geplaveid en bloemen in kleuren die je op aarde niet eens zag. Daarom probeerde ik blij te zijn voor mevrouw Hollyfield, hoewel ik wist wat ik allemaal ging missen: haar knuffels, haar lach, die rode ijslolly's die ik zo lekker vond en dat ze mijn mama kon laten glimlachen.

'Schiet eens op, Ellie, ik ga je niet dragen.' Mama liep zo snel dat ik bijna moest rennen om haar te kunnen bijhouden. 'We zijn bijna bij het huis van je papa.'

Ik slikte moeizaam en voelde me duizelig. Ik wist niet eens of ik mijn papa wilde leren kennen, maar ik was wel nieuwsgierig. Ik wilde weten hoe hij eruitzag, of hij net zo knap was als de acteurs in de soaps waar mama graag naar keek. Die leek ze erg leuk te vinden, dus ik wist dat mijn vader ook zo'n soort man moest zijn, anders had ze hem niet uitgekozen. Ik stelde me iemand voor met dik, golvend haar en grote, rechte tanden. Ik hoopte maar dat hij mij mooi zou vinden, ondanks mijn versleten kleren. Ik hoopte maar dat hij me aardig zou vinden, hoewel hij al was weggegaan voordat ik werd geboren.

We kwamen aan bij een klein huis. De verf bladderde van de muren en een van de luiken hing scheef. Mama bleef voor het huis staan en kneep in mijn hand. 'Heer, geef me de kracht. Ik kan niet anders, ik kan niet anders,' mompelde mama voordat ze zich omdraaide en voor me op haar hurken ging zitten. 'We zijn er, lieverd.' Haar ogen waren waterig en haar lippen trilden. Ik schrok omdat ze er zo ziek uitzag, maar ze glimlachte heel lief en keek me recht aan. 'Ellie, lieverd, je weet dat ik van je hou, hè?'

'Ja, mama.'

Ze knikte. 'Ik heb op deze wereld niet veel goed gedaan, schat. Maar één ding kan niet beter, en dat ben jij. Je bent een heel lief en slim meisje, Ellie. Dat mag je nooit vergeten, oké? Vergeet dat niet, wat er ook gebeurt.'

'Dat vergeet ik niet, mama,' fluisterde ik. Nu voelde ik me nog banger, zonder te weten waarom. Mama ging weer staan en trok mijn trui recht, de trui waaraan een paar knopen ontbraken en waarvan de zoom rafelde. Ze keek fronsend naar mijn schoenen en bleef zeker een minuut lang naar het gat in de neus kijken voordat ze haar rug rechtte, mijn hand vastpakte en me meenam naar de deur van het lelijke huisje.

Mama klopte aan. Aan de andere kant van de deur hoorde ik een man schreeuwen. Zijn stem klonk kwaad en maakte me bang. Ik drukte me dicht tegen mama aan. Ze sloeg een arm om me heen en we wachtten. Mama voelde nu heel warm en haar hele lijf beefde. Ze liet haar gewicht op me rusten en ik was bang dat we allebei om zouden vallen. Ik wist dat ze naar de dokter moest, maar ze ging al maanden niet meer, hoewel ze helemaal niet beter leek te worden. Een dokter maakte je toch beter?

Na ongeveer een minuut ging de deur open. Voor ons stond een lange man met een sigaret in zijn mondhoek.

Mama hapte naar adem. Ik keek onopvallend naar hem op en hij keek neer op mama en mij. 'Ja?'

Mijn mama streek over mijn haar. 'Hoi, Brad.'

De man zei niets, maar nam een trek van zijn sigaret en sperde toen zijn ogen open. Ten slotte zei hij: 'Cynthia?'

Ik voelde dat mama ontspande en ik keek naar haar op. Ze had een brede glimlach op haar gezicht. Zo lachte ze ook als ze mevrouw Gadero zo ver wilde krijgen dat we de huur wat later mochten betalen. Ik keek weer even stiekem naar Brad. Mijn papa. Hij was lang, net als die acteurs in de soaps, maar verder leek hij er niet op. Zijn haar was lang en zag er best wel vettig uit en zijn tanden waren geel en stonden scheef. Maar we hadden dezelfde blauwe ogen en dezelfde kleur haar. Goudbruin, zo noemde mama die kleur.

'Krijg nou wat. Wat moet jij hier?'

'Mogen we binnenkomen?'

We liepen naar binnen en ik keek naar de oude meubels, die niet veel beter waren dan de meubels die mama en ik thuis hadden. Ik hoorde dat mama diep ademhaalde. 'Kunnen we even ergens met elkaar praten?'

Brad kneep zijn ogen halfdicht en keek van mama naar mij voordat hij zei: 'Ja hoor. Kom maar mee naar de slaapkamer.'

'El, lieverd, ga maar op de bank zitten. Ik ben zo terug,' zei mama. Ze leek even heen en weer te zwaaien voordat ze haar evenwicht weer vond. De rode vlekken op haar wangen werden nog roder.

Ik ging zitten en keek naar de tv voor me. Er werd een footballwedstrijd uitgezonden, maar het geluid stond uit, dus ik kon mijn papa en mama verderop in het huis horen praten.

'Ze is van jou, Brad.'

‘Wat bedoel je daar verdomme mee? Je zei dat je een abortus had gehad.’

‘Ja nou... nee. Ik kon het niet. Ik wist dat je haar niet wilde, maar ik kon mijn kindje niet weg laten halen.’

Ik hoorde mijn papa vloeken en er kwam een dikke brok in mijn keel te zitten. Mijn papa had me helemaal niet gewild. Hij had tot nu toe niet eens geweten dat mijn mama me had gehouden. Hij had niet eens geweten dat ik bestond. Mijn mama had er nooit iets over gezegd, maar ik had me altijd voorgesteld dat mijn papa een heel goede reden had gehad om te vertrekken. Ik had altijd gehoopt dat hij me in zijn armen zou nemen zodra hij me zou zien en dan zou zeggen dat alles goed zou komen, en dat hij er zo trots op was dat ik zijn dochter was. *Dat zegt mama ook altijd.* En dan zou hij een dokter zoeken die mama beter kon maken.

‘Het is echt een heel lief meisje, Brad. Je ziet zelf hoe mooi ze is. En ze is ook heel slim. Ze is lief en luistert altijd goed -’

‘Wat moet je van me, Cynthia? Geld? Dat heb ik niet. Ik kan je niks geven.’

‘Ik wil geen geld. Ik wil dat je haar opvoedt. Ik... Ik ga dood, Brad.’ Ze sprak zo zacht dat ik haar bijna niet kon verstaan. ‘Ik heb kanker. Terminaal. Ik heb bijna geen tijd meer. Weken, misschien dagen. We zijn uit ons huis gezet. Ik hoopte dat een buurvrouw voor Ellie kon zorgen... maar zij is er niet meer en ik heb niemand anders. Jij bent alles wat Ellie op deze wereld heeft.’

Mijn hart leek te worden fijngeknepen in mijn borst en de kamer draaide om me heen. Er gleed een traan over mijn wang. *Nee, mama, nee.* Dit wilde ik niet horen. Dit mocht niet waar zijn. Ik wilde niet dat mama als een vogel naar de hemel zou vliegen. *Ik wil dat ze hier blijft. Bij mij.*

‘Nou, dat vind ik heel erg voor je, maar voor haar zorgen?’

Jezus, ik wilde haar zeven jaar geleden niet en ik wil haar nu nog steeds niet.'

Ik trok een gezicht en pulkte aan het velletje rond mijn nagel. Ik voelde me klein en lelijk, net als de magere kat die ik van mama nooit eten mocht geven.

'Toe nou, Brad...' Ik hoorde geschuifel en toen het kraken van een bed, alsof mama was gaan zitten. Ze vroeg om een glas water en mijn papa kwam met een kwaad gezicht de kamer uit. Hij keek me boos aan en ik kroop dieper weg in de bank. Ik dacht dat ik ergens achter in het huis een deur open en weer dicht hoorde gaan, maar ik wist het niet zeker, en toen kwam mijn papa met een glas water uit wat vast de keuken was en liep hij terug naar de gang.

Ik hoorde hem vloeken. Ik hoorde hem mijn mama's naam roepen en daarna rende hij de woonkamer in en smeed hij het glas water tegen de wand, zodat het in stukken brak. Ik schreeuwde en kroop in elkaar.

'Nou, wat zeg je daarvan? Die slet is er gewoon vandoor gegaan. Weggeglipt door de achterdeur. Kutwijf.'

Ik knipperde en mijn hart ging razendsnel tekeer. *Mama? Nee mama, laat me hier niet achter. Laat me hier alsjeblieft niet achter.* Ik sprong overeind en rende de gang in. Daar was de achterdeur. Ik smeed hem open en rende het steegje achter het huis in. Er was niemand te zien.

Mijn mama was weg.

Ze heeft niet eens dag gezegd.

Ze had me hier achtergelaten.

Ik viel snikkend op mijn knikken.

Mama, mama, mama.

Brad tilde me op en ik stikte bijna in mijn eigen tranen toen hij me een harde pets in mijn gezicht gaf. 'Bek houden, wurm. Je mama is ervandoor.' Hij sleepte me mee naar bin-

nen en smeed me op de bank neer. Ik kneep mijn ogen stijf dicht en voelde dat mijn hele lichaam tintelde van angst, datzelfde getintel dat ik soms voelde als ik te lang op mijn voet had gezeten. Toen ik mijn ogen weer opendeed, stond Brad me aan te kijken. Van de uitdrukking op zijn gezicht werd ik nog banger. Hij maakte een geluid van walging, in zijn keel, en draaide zich toen om en liep weg. Hij leek urenlang weg te blijven. Ik bleef ineengedoken op de bank zitten en wiegde langzaam heen en weer terwijl het buiten donker werd.

Mama laat me nooit zo lang alleen. Ik ben altijd lief en ik luister altijd goed naar mama, maar ze blijft nooit zo lang weg. Het ruikt hier vies en dat vind ik niet fijn. Er druppelt ergens water en dat vind ik niet fijn. Deze bank kriebelt en dat vind ik niet fijn. Ik ben bang. Ik ben bang. Mama, kom me alsjeblieft halen.

Toen Brak eindelijk terugkwam en het licht aandeed, zodat ik mijn ogen half moest dichtknijpen omdat het opeens zo fel was, zag hij er nog kwader uit dan eerst. Hij ging zitten, stak een sigaret op en nam een trek voordat hij de rook weer uitblies. Mijn ogen gingen ervan tranen. ‘Wat moet ik nu met jou, wurm? Wat moet ik in godsnaam met jou?’

Ik keek de andere kant op en slikte de snik weg die wilde ontsnappen.

Mevrouw Hollyfield had me verteld dat onze harten altijd moesten blijven kloppen om ons in leven te houden. Ze had me verteld dat je geen pijn meer voelde als je hart ophield met kloppen en je naar de hemel ging. Het hart van mevrouw Hollyfield was opgehouden met kloppen. *Het hart van mijn mama houdt straks ook op.* Mijn hart klopte nog wel, maar het leek uit elkaar te vallen in mijn borst. Ik wilde geen pijn meer voelen. Ik wilde dat mijn hart ophield met kloppen zodat ik naar de hemel kon gaan en bij mevrouw Hollyfield kon zijn. *En bij mama.*

Ik zei tegen mijn hart dat het niet meer moest kloppen.

Ik zei dat het geen pijn meer moest doen.

Ik zei tegen mijn hart dat ik ervoor ging zorgen dat het me nooit meer pijn kon doen.

Nooit meer.

1

*'Kom mee, dan zal ik je helpen. Je lijkt me
iemand die een vriend nodig heeft.'*

Racer, ridder van de mussen

*Heden
Crystal*

Hij hoorde hier niet. Ik wist niet zeker waarom die gedachte in me opkwam toen ik hem zag zitten, maar het was zo. Het had niets met zijn uiterlijk te maken. Ik had hier vaker knappe, verzorgde en ogenschijnlijk keurige jongens gezien, maar giet er een paar druppels alcohol in of zet ze bij de rest van de hongerige meute, en ze gedragen zich net zoals al die andere dronken malloten die hun geld en hun gevoel voor fatsoen, als ze dat laatste al hebben, maar al te graag voor even vergeten. En ik zag evenmin angst die me de indruk gaf dat hij niet op zijn plaats was. Ook dat had ik vaker gezien, van die bliken die heen en weer schoten, nerveus en opgewonden door de omgeving. Nee, de man die met een Miller Lite in zijn handen in zijn eentje achterin aan een tafeltje zat, zag er niet bang uit, alleen maar nieuwsgierig. Hij keek van links naar rechts om zijn omgeving in zich op te nemen

en ik volgde onwillekeurig zijn blik. Ik vroeg me af wat hij ervan vond.

Ik vond mijn eigen nieuwsgierigheid verwarrend en verontrustend. Het was helemaal niets voor mij om na te denken over de mannen die hier kwamen en er was geen verklaring voor te bedenken. Ik deed mijn ogen dicht, drukte de gedachten weg en liet de luide muziek mijn hoofd vullen. Na mijn optreden klonk er een luid applaus en toverde ik een brede glimlach op mijn gezicht.

Anthony liep achteraan in de drukte om al te handtastelijke bezoekers op afstand te houden en trok een paar tegenstribbelende mannen bij me vandaan. Toen ik vijf minuten later weg wilde lopen, kruiste mijn blik die van de man achterin, die nog steeds aan hetzelfde tafeltje naar me zat te kijken. Ik rechtte mijn rug. Zijn gezicht had iets bekends, maar ik wist dat ik hem niet eerder hier had gezien. Kende ik hem ergens van? Werd daardoor telkens mijn aandacht getrokken?

Backstage trok ik de bankbiljetten uit mijn ondergoed en streek ik ze glad, zodat ik er een keurig dik stapeltje van kon maken.

‘Goed gedaan, meid,’ zei Cherry, die op weg naar het podium vlak langs me liep.

‘Dank je.’ Ik glimlachte en we knepen elkaar in het voorbijgaan even in de arm.

Ik maakte mijn kluisje op de gang open en stopte de foaien in mijn handtas voordat ik terugliep naar de kleedkamer die ik met twee andere meisjes deelde. Die hadden vanavond vrij, zodat ik de veel te krappe ruimte bij wijze van uitzondering voor mezelf had. Ik liet me op de stoel voor de kleine toilettafel zakken. Het blad was bezaaid met doosjes en tubes make-up, potten crème en flesjes lotion en parfum. Het

was stil in de kleedkamer, maar in gedachten hoorde ik nog steeds de geluiden van de mannen die me net hadden zien dansen: het gejuich, het gejoel en de schunnige opmerkingen die tot in detail duidelijk maakten wat ze met me wilden doen. Ik rook nog steeds hun naar bier stinkende adem, hun zware aftershave en hun lijflucht die me hadden omringd toen ik me gebukt tussen al die mannelijke kreten en grijpgrage handen heen had gewrongen.

Heel even stelde ik me voor dat ik met mijn arm al die potjes voor me van de tafel veegde en ze voor me uit elkaar zag spatten in een explosie van kleurige, geurige smeersels en poedertjes. Toen keek ik hoofdschuddend in de spiegel, overvallen door de plotselinge neiging om een handdoek te pakken en de dikke laag make-up van mijn gezicht te boenen. God, wat mankeerde me? Een brok schoot mijn keel in en ik stond zo snel op dat de stoel achterover op de vloer viel.

‘Crystal?’

Ik draaide me om toen ik de stem van Anthony hoorde. Hij fronste toen hij mijn gezicht zag.

‘Gaat het, meisje?’

Ik knikte met een schokkerige beweging van mijn hoofd. ‘Ja ja, het gaat wel. Ik heb alleen dorst.’ Ik liep naar de waterkoeler, pakte een plastic bekertje en vulde en leegde dat voordat ik weer naar Anthony keek. ‘Wat is er?’

‘Twee verzoeken voor een lapdance.’

Ik vulde opnieuw het bekertje en nam een slok. ‘Oké.’

‘Een extra zakcentje is nooit weg, toch?’ Zijn ene mondhoek ging omhoog.

‘Dat is zo,’ mompelde ik.

Anthony bleef staan en keek me somber aan. Zijn lippen vormden een rechte lijn. ‘Ik kan zeggen dat je ziek bent.’

Dat ben ik ook. Ziek van dit hier, ziek van dit leven. Ik

schudde mijn hoofd in een poging om die sombere gedachten uit mijn hoofd te verdrijven. 'Nee, geef me een minuutje, dan kom ik zo.'

Anthony knikte en deed de deur achter hem dicht. Ik haalde diep adem en draaide me om naar de spiegel. Ik boog me voorover en werkte met mijn vinger de plekjes bij waar mijn make-up was uitgelopen. Toen stond ik op en lachte spottend naar mijn spiegelbeeld. 'Showtime,' fluisterde ik. Ik deed de deur open en liep de gang in, waar een magere vent met onverzorgd donkerblond haar en een lang gezicht stond te wachten. Hij schrok op toen ik naar hem toe liep en rechtte meteen zijn rug. Zijn adamsappel ging op en neer en in mijn keel welde de gal op. Ik glimlachte verleidelijk. 'Dag schatje, ben je er klaar voor?'

Het liep tegen sluitingstijd toen ik na mijn laatste dans terugliep naar de kleedkamer. Ik draaide mijn nek van links naar rechts om mijn spieren te rekken en slaakte een zucht van opluchting en vermoeidheid. Wanneer we niet op het podium of achter gesloten deuren hoefden te dansen, werden wij geacht drankjes rond te brengen. Dat wilde onze baas Rodney graag, omdat mannen opgewonden raakten en bereid waren om meer uit te geven als wij vlak langs hen liepen of ons over de tafel heen bogen om een drankje neer te zetten. Het was misselijkmakend en uitermate vermoeiend als je een groepje lastige klanten had die elkaar ook nog eens ophitsten, maar ik deed het omdat die mannen daarvoor later, als ik op het podium stond, een stuk vrijgevinger waren. Een subtiele knipoog naar alle kerels rond een tafel en die idioten dachten dat mijn volgende dans speciaal voor hen was.

Ik trok snel mijn uniform aan. Dat bestond uit een ul-

trakort wit broekje, een zwart-wit gestreepte blouse die ik tussen mijn borsten vastknoopte en rode schoenen met naaldhakken. Daarna deed ik de deur van de kleedkamer open, klaar om terug te gaan naar de zaal en de paar laatste tafels te bedienen. Ik schrok. Hetzelfde gold voor de man die op de gang tegen de muur tegenover de kleedkamer leunde. Godsamme, waar was Anthony? Mijn blik schoot door de lege gang, maar geen Anthony te bekennen. De man, dezelfde van wie ik me eerder had afgevraagd wat hij hier kwam doen, was lang. Hij haalde een hand door zijn bruine haar en leek heel even erg onzeker.

‘Je mag hier niet komen.’ Ik sloeg mijn armen voor mijn borsten over elkaar, al wist ik niet goed wat ik probeerde te bedekken. Hij had alles eerder vanavond al kunnen zien.

‘Sorry. Ik heb geen idee van het protocol.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Het protocol?’

Hij schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd. ‘De, eh, procedure om jou te kunnen spreken.’

Ik hield mijn hoofd scheef. Oké, deze vent was waarschijnlijk zo gek als een deur. ‘De procedure houdt in dat je met Anthony praat. Die grote zwarte vent? Die breekt je zo in tweeën als je iets met een van zijn meiden probeert.’ Mijn blik schoot weer door de gang.

‘O, hij. Die probeert buiten een einde aan een vechtpartij te maken.’

Ik keek weer naar de man. ‘Ah, en daarom dacht je dat je wel wat kon proberen?’ Ik deed een stap naar achteren, terug de kleedkamer in, klaar om de deur te barricaderen als hij binnen probeerde te komen.

Hij knipperde en bleef even staan voordat hij een hand in zijn jaszak stak en er iets uit haalde. Hij gooide het voorwerp naar me toe en ik stak als vanzelf mijn hand uit om het

op te vangen. Het was een sleutelbos. Ik keek hem aan en trok vragend mijn wenkbrauwen op.

‘Als ik iets doe wat je nerveus maakt, kun je die gebruiken om mijn ogen uit te steken.’

‘Je ogen uitsteken? Liever niet.’

‘Ik zal je er geen reden toe geven. Ik wil je geen kwaad doen.’

Anthony verscheen aan het einde van de gang en schudde zijn hoofd alsof hij gewond was. ‘Hé, je mag hier niet komen.’

Godzijdank.

‘Dat weet ik. Het spijt me, ik kende de regels niet.’

‘Dat is geen excuus, man. Ik smijt je eruit. Alles oké, Crys?’

Ik knikte.

‘Ik heb aan tien minuten genoeg,’ zei de man snel. Hij stak zijn handen omhoog, maar ik wist niet of hij het ‘ik ben ongewapend’-gebaar wilde maken of met zijn vingers de benodigde tijd wilde aangeven.

‘Sorry, ik doe vanavond geen lapdance meer, schatje.’

‘Ik wil geen lapdance. Ik wil alleen even praten.’

O, zo *eentje*. Ik rolde bijna met mijn ogen, maar er was iets waardoor ik twijfelde. Ik kon niet zeggen wat. Hij was knap, dat zeker. Erg knap zelfs, met dik bruin haar dat omkrulde boven zijn kraag en klassieke mannelijke trekken. Maar ik had de nodige knappe mannen gekend en wist dat ze allemaal wel een gemeen trekje hadden. Uiteindelijk had je helemaal niets aan knap. Sterker nog, dat maakte het soms alleen maar erger omdat ze dachten dat ze een waar geschenk voor de vrouwen van deze wereld waren en het daarom hun morele plicht was om van zo veel mogelijk dames gebruik te maken.

Nee, dit keer was het iets anders. Het waren zijn ogen. Daarin zag ik een zekere onschuld die ik nog niet eerder had gezien. Een vriendelijkheid waaraan ik zeker niet gewend

was. Zijn uitdrukking was hoopvol, maar niet wanhopig, en ik zag geen lust in zijn blik. Hij zag er... oprecht uit. Misschien wilde hij echt alleen maar praten.

‘Het is al goed, Anthony.’

Anthony liet de hand zakken waarmee hij de bovenarm van de man had willen vastgrijpen om hem af te voeren en deed een stap naar achteren. ‘Zeker weten?’

‘Ja.’ Ik keek naar de man. ‘Tien minuten.’ Ik hield de sleutelbos omhoog, met een sleutel tussen mijn vingers. ‘En zorg ervoor dat ik deze niet hoeft te gebruiken. Ik wil dat liever niet, maar als je je misdraagt, ga je straks blind naar buiten, schatje.’

‘Gabriel,’ zei hij, met het begin van een glimlach op zijn gezicht. ‘Ik heet Gabriel.’

Net als de engel? Geen wonder dat ik dacht dat hij hier niet thuishoorde.

‘Goed dan.’ Ik stapte opzij en hij liep langs me heen de kamer in. Ik knikte even naar Anthony en duwde de deur verder open, zodat die halfopen bleef staan. Ik wist dat Anthony in de buurt zou blijven. ‘Wat brengt zo’n aardige jongen naar dit verdorven hol, schatje?’

‘Gabriel. En jij heet Crystal?’

‘Hier wel, ja.’

Hij keek me strak aan en dat was verontrustend. Toen knikte hij, alsof hij iets begreep wat mij ontging. ‘Ik snap het.’

Toen ik die woorden hoorde en hem zo’n begrijpend gezicht zag trekken, schoot er een vlaag felle woede door mijn buik, als een balletje in een flipperkast. Met een suggestieve glimlach ging ik op het groezelige goudkleurige bankje zitten, leunde achterover en sloeg mijn benen over elkaar. Mijn handen speelden afwezig met de knoop tussen mijn borsten. Ik zag dat zijn ogen die beweging volgden en dat er

iets flitste in zijn blik voordat hij de andere kant op keek. Ah, daar was het dan. Lust. Net zoals al die andere mannen. *Bekend terrein*. Ik ademde in en voelde dat een tevreden kalmte over me neerdaalde. ‘Waar wilde je het over hebben?’

Hij schraapte zijn keel en stopte zijn handen in zijn zakken. Toen hield hij zijn hoofd een tikje schuin, zodat zijn haar over zijn voorhoofd viel. Zijn houding, die enigszins samengeknepen ogen waarmee hij mee aankeek, dat alles riep een bepaalde herinnering in me op en opeens wist ik waar ik hem van kende. *De verdwenen jongen*. Die woorden schoten door mijn hoofd alsof iemand ze daar had neergekrabbeld. Hij heette Gabriel Dalton en was als kind een tijdje vermist geweest. Het was groot nieuws geweest toen hij aan zijn ontvoerder had weten te ontsnappen en weer thuis was gekomen. Ik was toen een jaar of tien, maar ik had er af en toe wat over opgevangen. Toevallig was tegen de tijd dat Gabriel thuis was gekomen mijn wereld ingestort.

Het was alweer een tijd geleden dat ik zijn foto op het journaal had gezien, maar er was geen twijfel mogelijk. ‘Je kunt hier maar beter niet komen. Als iemand je herkent, willen ze maar wat graag een foto van je nemen.’

Heel even verstijfde hij, maar een fractie van een seconde later ontspande hij weer. Hij was op de metalen stoel tegenover me gaan zitten en keek me net zo verwachtingsvol aan als de mannen die op een lapdance wachtten. Maar op een bepaalde manier ook anders. Ik kon niet goed uitleggen waarom hij hier helemaal niet op zijn plaats leek. Misschien wel omdat hij er áárdig uitzag. En aardig, dat had ik de bezoekers van deze club nog nooit gevonden. Hij ademde langzaam uit en streek zijn haar met zijn hand van zijn voorhoofd. ‘Ik ben blij dat je me herkent. Dat maakt het wat gemakkelijker.’ Hij leek een beetje in zichzelf te praten, dus ik

gaf geen antwoord. Hij keek me recht aan. ‘Misschien had ik hier eerst even over moeten nadenken voordat ik spontaan binnen kwam lopen.’ Hij wreef met zijn handpalmen over zijn dijen, alsof hij zweterige handen had.

‘Ga je nog zeggen wat je komt doen of moet ik ernaar raden?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, nee, sorry, ik wil je tijd niet verspillen.’ Hij zweeg weer even. ‘Het punt is, Crys...’ Hij schraapte zijn keel. ‘Het punt is dat ik vanwege mijn verleden, waar je zo te horen wel wat van afweet, best wel, eh, moeite heb met... intimiteit.’ Er verschenen twee roze vlekken op zijn wangen. Bloosde hij nou? God, ik wist niet eens dat mannen dat konden. Alsof mijn mening over hem er iets toe deed. Er ging iets kleins en warms door me heen, maar ik had geen flauw idee wat dat te betekenen had.

‘Intimiteit?’ Ik fronste. Mijn toon was opvallend vriendelijk en dat vond ik maar niks.

Zijn lippen vormden een dunne streep en zijn wangen kleurden nog roder. ‘Lichamelijk contact met anderen. Dat is emotioneel erg belastend voor me. Eh...’ Hij lachte zacht. Het klonk beschaamd. ‘God, in mijn gedachten klonk dit een stuk minder sneu.’ Hij keek ergens achter me. ‘Misschien is het gewoon zieliger als je het hardop zegt.’

‘Wat kan ik precies voor je doen, schatje?’ Mijn stem klonk nog altijd zacht. Mijn hart trok even hulpeloos samen en ik voelde een flinter van medeleven omdat Gabriel zo stond te stuntelen. Die ongewone emoties brachten me uit mijn evenwicht, en ik rechtte mijn rug.

‘Gabriel,’ verbeterde hij zacht.

‘Goed, wat kan ik voor je doen, Gábe?’

Hij glimlachte niet met zijn mond, maar kneep zijn ogen wel even samen als bij een lachje. Toen trok de huid rond

zijn ogen weer glad. Ik vroeg me af of het inderdaad een soort glimlach was geweest of dat mijn verbeelding me parten speelde. 'Me helpen om te wennen aan hoe het is als een vrouw me aanraakt. Me helpen om me meer op mijn gemak te voelen als iemand dichtbij komt.'

Ik keek hem verbaasd knipperend aan en hij keek naar de handen in zijn schoot. 'Je wilt dat ik je dáárbij help?'

Hij keek me recht aan en ik zag opnieuw die vriendelijkheid, die hoop, en iets aan die blik, op mij gericht, gaf me een goed gevoel. Het gevoel dat iemand me nodig had. Heel even gaf die blik me het gevoel dat hij meer zag dan het lekkere wijf dat alle andere bezoekers van deze club zagen als ze naar me keken.

'Ik betaal je er natuurlijk voor. Het kan na je werk. Je hoeft niet eens je kleren uit te trekken.'

Bij die woorden drong opeens de werkelijkheid tot me door en werd ik eraan herinnerd dat hij me precies zo zag als al die andere mannen. En dat ik ook zo was. Ik stond op, met mijn pantser weer stevig op zijn plaats, pakte de sleutelbos van het bankje en gooide die naar hem toe. Hij ving hem met een hand. 'Hoor eens, ik zeg niet graag nee als ik iets kan verdienen, maar ik ben geen therapeut, snap je? Als je wilt leren hoe je iemand moet aanraken, zoek je maar een vriendin. Je ziet er niet verkeerd uit, dus er zijn vast genoeg lieve, nette meisjes die je gratis willen laten oefenen.'

Hij stond ook op. 'Ik heb je beledigd.'

Ik lachte. 'Schatje, je kunt me niet beledigen.'

'Iedereen is te beledigen.' Zijn toon kreeg iets spijtig. Hij stak zijn handen in zijn zakken en hield weer zijn hoofd schuin, zodat zijn haar opnieuw over zijn voorhoofd viel. Mijn vingers jeukten, zo graag wilde ik het wegstrijken. Wat was er mis met me?

Mijn huid kriebelde van ongemak. Alles aan Gabriel gaf me een ongemakkelijk gevoel. Hij moest hier weg. 'Je kent me niet, Gabe. Bedankt voor het aanbod, maar ik moet nee zeggen. Ik wens je veel succes met je probleempje. De tien minuten zijn voorbij.'

Hij slaakte een zucht, maar bewoog niet. 'Het spijt me echt heel erg. Jeetje, dit ging heel anders dan ik had gehoopt.'

'Dat geloof ik graag.' Ik hield de deur open.

Anthony zat op de gang op een stoel en had een stuk verband om zijn gewonde hand gewikkeld. 'Alles oké?'

Ik knikte kortaf terwijl Gabriel langs me liep. Op de drempel bleef hij even staan en draaide zich naar me om. 'Het spijt me echt heel erg,' zei hij. Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek hem recht aan. Van zo dichtbij zag ik dat zijn ogen een mengeling van lichtbruin en groen waren, met hier en daar koperkleurige vlekjes. Zijn wimpers waren lang en dik en krulden aan de puntjes een beetje om. De meeste meisjes zouden een moord doen voor zulke wimpers.

Ik deed een stapje naar achteren om nog meer afstand tussen ons te scheppen en slaakte een zucht. 'Het geeft niet. Echt niet. Ik wens je nogmaals veel succes.'

Hij wilde zich omdraaien, maar keek me toen weer aan. 'Mag ik je nog één ding vragen?'

Ik verplaatste mijn gewicht op mijn andere been. 'Ga je gang.'

'Wat dacht je toen je vanaf het podium naar me keek? Toen je blik die van mij kruiste.'

Ik fronste aarzelend en wilde zeggen dat ik helemaal niets had gedacht, maar toen besloot ik dat het er nu niet meer toe deed. *Ik zie hem toch nooit meer.* 'Dat je hier niet thuishoorde.' En dat bleek ook zo te zijn.

Hij zweeg even. Zijn gezicht verraadde niets toen zijn

blik over mijn gezicht gleed. ‘Hm, grappig,’ mompelde hij ten slotte. ‘Ik dacht precies hetzelfde over jou.’

Ik lachte, een kort, snuivend geluid. ‘Nou, dat had je dan mis. Dit is de enige plek waar ik thuishoor, schatje.’

‘Gabriel.’ Zijn mondhoeken gingen een klein beetje omhoog en zijn blik bleef een hartslag te lang op me rusten. Toen draaide hij zich om en liep weg.

Dit is geen zoetsappig liefdesverhaaltje

Dit is het verhaal van een jonge vrouw die weliswaar beschadigd is, maar niet gebroken. Crystal weet nu hoe ze het leven moet aanpakken. Liefde brengt pijn met zich mee, dus het is beter om niet lief te hebben. Ze voelt tenslotte liever niets dan dat ze pijn heeft. Dus bouwt ze een muur om haar hart en houdt ze afstand van alle mannen.

Maar dan komt Gabriel haar leven binnen. Ondanks zijn donkere verleden is hij duidelijk een goede man. En hoewel Crystal weet wat ze hiermee riskeert, voelt ze zich onweerstaanbaar tot hem aangetrokken. Ze wordt gedwongen om al haar overtuigingen te herzien - of zou ze nog terug kunnen naar haar veilige fort, nu ze de liefde heeft leren kennen?

'Ik ben fan en kan niet wachten op het volgende boek van Mia Sheridan!' - LeaveNoStoryBehind.nl

MIA SHERIDAN weet in *Alleen maar jij* op een prachtige manier te beschrijven dat de liefde pas echt kan bloeien als degenen die liefhebben dat doen. Haar eerdere roman *Stilte* werd door lezers en recensenten heel positief ontvangen.

NUR 340

9 789401 914215

www.zomerenkeuning.nl